

delsen til en Tredjedel af Embederne i mit Stift, mente, at dette Forslag egentlig nok kunde modtages. Jeg havde for mit Vedkommende ingen væsentlig Betænkelighed derved, idet jeg mente, at saaledes som Lovforslaget var, vilde Vedtagelsen deraf medføre, at Bestemmelserne om Kaldelsen ikke vilde faa nær saa stor Betydning som tidligere. Fremdeles maatte jeg indrømme, at de Bestemmelser, som af Folketinget vare vedtagne i den paafølgende Paragraf, § 16 — i den anden Redaktion § 17 — Bestemmelserne om Betingelserne for overhovedet at kunne komme i Betragtning, vare af den Beskaffenhed, at man kunde gøre sikker Regning paa, at de fleste af de Konfikter, som tidligere havde fundet Sted, vilde fremtidig ikke forekomme. Jeg gjorde under Forhandlingen opmærksom paa, at i den Tid, den nuværende Skolelov har bestaaet, er der blevet besat 8000 Embeder — det var i Fjor — og ved disse 8000 Embeder var der kun 9 Tilfælde, hvor Konflikten var bleven af en saadan Beskaffenhed, at den kaldende Autoritet og Sogneraadet ikke kunde enes, og hvor Sagen derfor var appelleret til Ministeriet; i 5 af disse Tilfælde havde Ministeriet givet Sogneraadet Ret, i 4 andre havde Ministeriet derimod underkendt Sogneraadet og givet Skoledirektionen Ret. Naar jeg nu saa paa disse Tilfælde, var jeg nødt til at sige, at de, jeg havde undersøgt nærmere, vare saadanne, at de slet ikke vilde være komne til at foreligge, hvis Skoleloven var bleven vedtagen med den Paragraf, som Folketinget havde vedtaget, hvorefter der skulde stilles særlige Betingelser for overhovedet at kunne være skikket til at komme i Betragtning. Jeg mente derfor, at hele dette Spørgsmaal om Kaldelsesretten og Kassationsretten var der tillagt en langt større Betydning, end der i Virkeligheden tilkom det, og hvis Sagen havde staaet saaledes, at der kunde have været tilvejebragt Enighed ved, at jeg havde sluttet mig til dette Ændringsforslag, tror jeg at turde sige, at jeg havde gjort det. Men Sagen stod imidlertid ikke saaledes. Det stod mig klart under Forhandlingerne i Fællesudvalget, at det vilde være umuligt at faa tilvejebragt Enighed

paa det daværende Standpunkt. Der var andre Spørgsmaal, i alt Fald et andet Spørgsmaal, hvor der slet ikke var tilvejebragt Enighed, og med Hensyn til Spørgsmaalet om Kaldelsen og Kassationsretten ansaa jeg det for haabløst at tilvejebringe Enighed. Jeg havde under disse Forhold ogsaa en personlig Betænkelighed; jeg vilde betænke mig paa at gøre min personlige Opfattelse saa stærkt gældende, inden jeg havde haft Lejlighed til at konferere med andre kaldsberettigede og høre, hvorledes de stillede sig til Sagen. Det har jeg i den forløbne Tid gjort. Jeg har konfereret med adskillige af de mest ansete og dygtige Provster, og jeg har benyttet Lejligheden, da det kirkelige Raad var samlet, til at konferere med samtlige Landets Biskopper. Udfaldet af disse Forhandlinger i denne Forsamling af Mænd, der tilsammen have en meget betydelig Erfaring — Biskopperne have vel tilsammen Kaldelsesret til omtrent Tredjedelen af Landets Skoleembeder, og de Provster, jeg raadførte mig med, vare til Dels ældre Folk, der i mange Aar have beklædt store ansvarsfulde Embeder, hvor de deltagte i Kaldelsen til mange Skoleembeder — har været, at det fra alle Sider er blevet sagt mig, og af Mænd, som jeg tror, at dette høje Tings Flertal vil tage Hensyn til, at Spørgsmaalet om Kaldelsen ikke har nær den Betydning, som man tillagde det, og de have alle ment, at man hellere maatte gøre den Indrømmelse, som her fordres efter den Affattelse, som Folketinget er villigt til at gaa ind paa — altsaa det nævnte Ændringsforslag — end se hele Loven strande. De have alle været enige med mig i, at Vedtagelsen af Skoleloven var af saa stor Betydning for Folkeskolen og dermed ogsaa af saa stor Betydning for vort Folks Udvikling; at det ikke var rigtigt at lade denne Lov strande paa dette Spørgsmaal. Dette har styrket mig i min Opfattelse af Sagen, saaledes som jeg før gjorde den gældende. Jeg tillader mig derfor nu at rette en Henvendelse til dette høje Ting, idet jeg forelægger dette Lovforslag. Jeg har jo selv i en Aarrække været Medlem af dette Ting, og jeg ved, at her var der altid Villighed til at forhandle om enhver Sag, som virkelig kunde være til Gavn for